

[Statsministeren.]

holdene ikke ændrer sig — ikke må overstige en mængde, der svarer til 69 375 t råsukker.

Sammenfattende kan det siges, at de forpligtelser, Danmark påtager sig ved tiltrædelse af overenskomsten, består i at begrænse eksportmængden, hvis verdensmarkedsprisen er under 4 cents pr. lb. Som jeg nævnte foran, betyder dette for Danmark reelt ikke nogen eksportbegrænsning. De fordele, Danmark opnår, består i, at Danmark på linje med de vigtigste eksportlande vil høre til de lande, fra hvilke de deltagende importlande forpligter sig til fortrinsvis at købe sukker, en fordel, hvis betydning understreges af den omstændighed, at adskillige vigtige importlande inden for det geografiske område, der i praksis har betydning som marked for dansk sukker, har undertegnet overenskomsten. Afsætningsmulighederne for dansk sukker vil altså være bedre, end tilfældet vil være, hvis Danmark holder sig uden for overenskomsten. Desuden vil jeg fremhæve betydningen af, at man fra dansk side stiller sig solidarisk med de øvrige eksportlande. Samtidig vil en ratifikation være en manifestation af vor vilje til at samarbejde om løsningen af internationale vareproblemer.

Overenskomsten blev underskrevet under forbehold af ratifikation fra dansk side den 23. december 1958. Samtidig afgav vi erklæring om, at overenskomsten ville blive bragt i foreløbig anvendelse for Danmarks vedkommende pr. 1. januar 1959, hvorved vi opnåede straks at få sæde i det internationale sukkerråd med stemmeret. Hvis vi ikke inden den 1. juni 1959 har deponeret vort ratifikationsinstrument, vil vor stemmeret kunne suspenderes, indtil deponeringen finder sted. Jeg vil derfor være det høje ting taknemmelig for en hurtig behandling, således at denne eventuelitet kan undgås. Når fremsættelsen først har kunnet finde sted på nærværende tidspunkt, skyldes det, at vi først den 19. marts modtog overenskomstens autentiske tekst.

Jeg har endvidere den ære på udenrigsministerens vegne for det høje ting at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning vedrørende Danmarks ratifikation af Den Europæiske Valutaoverenskomst, undertegnet i Paris den*

5. august 1955, med tilhørende tillægsprotokol, undertegnet i Paris den 27. juni 1958. Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til de til forslaget knyttede bemærkninger, skal jeg bemærke følgende:

Baggrunden for Den Europæiske Valutaoverenskomst var de planer, der fra engelsk side fremkom i 1952-53 om at gøre pund sterling konvertibelt for således at styrke pundets stilling og øge dets anvendelse som internationalt betalingsmiddel. Man måtte gå ud fra, at England og andre EPU-lande efter gennemførelse af konvertibilitet ikke ville ønske at fortsætte som medlemmer af Den Europæiske Betalingsunion (EPU). De problemer, som ville opstå i forbindelse hermed, blev i 1954-55 drøftet i Organisationen for Europæisk Økonomisk Samarbejde (OEEC) i Paris.

Ved den i 1950 oprettede betalingsunion var der etableret dels et centraliseret afregningssystem for betalingerne mellem de deltagende lande, hvorved OEEC-landenes valutaer var blevet indbyrdes konvertible, dels et system af automatiske kreditter i betalingsforholdene mellem de deltagende lande, hvorved der i unionens sidste år blev ydet eller modtaget kredit for 25 pct. af de beløb, som kom til afregning inden for betalingsunionen. Efter gennemførelsen af konvertibilitet ville der ikke mere være det samme behov for et sådant afregningssystem. Desuden var der fra kreditorlandenes side ønsket om at komme bort fra det automatiske creditsystem, som oprindeligt havde taget sigte på ydelse af korte kreditter, men som i praksis havde medført ydelse af mere permanente kreditter.

Under drøftelserne i OEEC var der enighed om, at der i tilfælde af EPU's ophør måtte søges tilvejebragt visse kreditmuligheder inden for OEEC til afløsning af den automatiske kreditgivning i EPU. Sådanne kreditter blev anset for nødvendige for at bistå medlemslandene med at overvinde forbigående betalingsvanskeligheder, for eksempel i forbindelse med overgangen til konvertibilitet. Desuden ønskede man — navnlig fra de kontinentale landes side — at bevare et snævert samarbejde mellem medlemslandene på det valutariske område.

Resultatet af forhandlingerne blev nedfældet i Den Europæiske Valutaoverenskomst (EMA), der skulle afløse overens-